

בס"ד. משיחת ש"פ תרומה*, פ' זכור, ח' אדר, ה'שי"ת.

בלתי מוגה

א. אודות שמחת חתן וכלה מביא הרבי בהמאמר דיו"ד שבט¹ דברי הגמרא² "אמרו עליו על ר' יהודא בר' אילעאי שהי' נוטל בד של הדס ומרקד לפני הכלה וכו', רב שמואל בר רב יצחק מרקד אתלת (שלש בדין, זורק אחת ומקבל אחת³) .. א"ר זירא אהני לי' .. שטותי לסבא".

ומבאר במאמר, ש"שטות זו ה"ה למעלה מן הדעת, שהוא מדריגה גבוהה ונפלאה במאד מאד, דאיש ואשה זכו שכינה שרוי' ביניהם⁴, דאיש הוא אש י' ואשה הוא אש ה', וכאשר זכו אז ה"ה י"ה כו' (ובא בגילוי בנין עדי עד כו'), א"כ ה"ז מדריגה גבוהה, לכן בשביל זה זכה לגילויים נעלים ביותר כו'".

ענין זה שייך אצל כל חתן וכלה — שכשבוניס ביתם על יסודי התורה, מבטיח הרבי שיהי' זה "בנין עדי עד", בית נצחי, ובלשון חז"ל⁵ "נצח סלה ועד", ש"כל מקום שנאמר נצח סלה ועד אין לו הפסק עולמית".

ב. הרבי דורש ותובע שבנין בית על יסודי התורה יהי' באופן שכל עניני הבית — לא מבעי עניני הקדושה שבו, אלא גם עניני החולין שבו — יהיו חדורים בתורה.

בקשר לזה ישנו סיפור שסיפר הרבי⁶ אודות החילוק שבין מתנגד לחסיד:

היו שני אחים, אחד חסיד שהי' עני, כמובן, והיו לו בנות, והשני מתנגד, שהי' עשיר ובעל בניס. כשבנותיו של החסיד הגיעו לפירקן, החליט לפנות לאחיו המתנגד לבקש עזרתו להשיא את בנותיו. כשנפגשו האחים, הולין המתנגד את החסיד והראה לו את ביתו המרווח והגדול

(* בעת ה"אויפרופעניש" של החתן הת' משה קאזארנאווסקי.
1) ד"ה באתי לגני פ"ה — י"ל בקונטרס יו"ד שבט שנה זו (סה"מ תש"י ע' 117).
2) כתובות יז, א.
3) פרש"י שם.
4) סוטה יז, א.
5) עירובין נד, א.
6) סה"ש קיץ ה'ש"ת ע' 102. תש"ב ע' 21.

בעל חדרים רבים, באמרו, חדר זה הוא חדרי המיוחד, בחדר זה אני ישן, בחדר זה אני אוכל, ובחדר זה אני מקבל אורחים, וכן הלאה. ואח"כ שאל המתנגד את אחיו החסיד: נו, מה דעתך על ביתי? ענה לו החסיד: מתפעל הנני מכך שביכלתך לחיות ב"פיזור הנפש", חדר מיוחד לכל דבר, בחדר זה הנך ישן, בחדר זה הנך אוכל, ובחדר זה הנך לומד תורה ומקיים מצוות. לי — אומר החסיד — יש רק שתי חדרים, ואינני מסוגל לחלק מקומות מיוחדים לשינה לאכילה ולקיום התומ"צ...

בית יהודי אינו מתחלק לחלקים שונים, חלק מיוחד לעניני קדושה, והשאר לעניני חולין; התורה צריכה לחדור וחודרת בכל הבית כולו.

ג. ודוגמתו בעבודה הפרטית בכל יום — שעבודת התפלה צריכה לחדור ולפעול בכל היום כולו.

לפעמים מתברך יהודי בלבבו שבשעת התפלה — לכל-הפחות — יהיו אצלו רק מחשבות של קדושה, אבל, לאחרי התפלה, בשעת העסק, לא איכפת לו כל כך. אבל, האמת היא — כפי שדורשת תורת החסידות — שעבודת התפלה צריכה לחדור ולפעול בכל היום כולו.

— מסופר על בנו של הצמח צדק, שעל שמו נקרא הרבי, שהי' נוהג לילך לבית-הכנסת לשמוע ברכו וקדושה וחזרת הש"ץ, ואח"כ הי' מתפלל ביחידות. וכששאלו אותו בנוגע לתפלה בציבור, השיב, שמשתדל לקבץ ולאסוף את עשר כחות נפשו ולהתפלל "בציבור"⁸.

ד. והנתינת-כח לזה — שהתורה חודרת בכל הבית כולו, והתפלה חודרת בכל עניני היום — ממשיך הרבי ע"י תורת החסידות, שנמשלה למים (נוסף על כללות ענין התורה שנמשלה למזון⁹) שעל ידם נעשה הילוך המזון באופן שמגיע וחודר בכל חלקי הגוף¹⁰.

— מספרים על החסיד ר' אלחנן דוב מרוזוב¹¹, ששאלו אותו פעם אודות הרבי נ"ע ומשה רבינו, "פון וועמען האַלט ער מערער"? וענה: מהרבי, כי, לולי הרבי איך היתה נראית אמונתו במשה רבינו...

ובענין זה יש חילוק בין הרבי לבין הרביים הקודמים — שלרביים

(10) ראה שערי אורה שער הפורים ד"ה וקבל היהודים פכ"א. המשך תער"ב ח"א ר"פ קפא.

(11) ראה אודותיו — סה"ש תרפ"ט ע' 32 הערה 16. וש"נ.

(7) ראה סה"מ קונטרסים ח"א כא, ב. ועוד.

(8) "התמים" ח"ב ס"ע מה ואילך. לקו"ש ח"ב ע' 477 ואילך.

(9) ראה תניא פ"ה.

הקודמים היו זקני החסידים ("עלטערע חסידים") שהיו משפיעים על הצעירים, והצעירים היו יוצאים לעולם להפיץ הדברים בין היהודים הפשוטים, אבל הרבי הי' צריך לעשות הכל לבדו!

ה. הכח שממשיך הרבי ע"י תורת החסידות — נמשך וניתן לנו גם עכשיו, ללא שינוי מצדו, וגם אצלנו לא נעשה שינוי שנחשוב שהרבי לא נמצא אתנו, ח"ו,

— אלה שהכירו את הרבי במשך שלושים שנות נשיאותו, יודעים, שהרבי לא יעזוב את החסידים שלו שישארו לבדם בשבת פרשת זכור, למשל, כשצריכים להלחם בעמלק...

השינוי היחידי שנעשה אצלנו, הוא, שבעבר הי' יכול מישהו לחשוב שבהכנסו לרבי יכול לספר הדברים שברצונו לספר ולהעלים הדברים שברצונו להעלים מהרבי, אבל עכשיו, ברור לכל שהרבי יודע גם הדברים שנמצאים אצלנו בהעלם, שכן, בעבר הי' הרבי מלובש בגוף גשמי, משא"כ עתה, בהיותו למעלה מהגבלות הגוף הגשמי, וכולו רוחניות¹².

ולאידך, כיון ש"צדיקא דאתפטר אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחיוהי"¹³, "שגם בזה העולם המעשה אשתכח יתיר"¹² — בודאי שהרבי מנהיג את העולם כולו, ואנ"ש בפרט, ומעורר רחמים רבים וכו', כמו שהי' עד עתה, ואדרבה, ביתר שאת וביתר עוז.

וכשם שעד עתה הי' מונח ("אָפּגעלייגט") אצל כאו"א מאתנו שהרבי יוליכנו לקראת משיח צדקנו — צריך להיות מונח כן גם עתה.

והמאורע שאירע כו' — אינו אלא לעיני בשר שלנו, ואינו אלא נסיון בלבד (א' הנסיונות דחבלי משיח שצריכים להיות קודם ביאת גואל צדק), שכל ענינו הוא שמעלים ומסתיר על האמת,

— אלא שעדיין צריך ביאור והסבר על כך שע"פ תורה צריך לומר עתה קדיש וכו' —

וכוונת הנסיון היא בשביל ההתגברות והעמידה בנסיון, שעיי"ז דוחים ומבטלים ההעלם וההסתר ומתגלה האמת (כמבואר בדרושי חסידות¹⁴), ולכן, ע"י חיזוק ההתקשרות בלימוד תורתו וקיום הוראותיו (הן

(12) ראה תניא אגה"ק ביאור לסי' ז"ך. (14) ד"ה וידעת תרנ"ז (סה"מ תרנ"ז ע'.

(13) זח"ג עא, ב. הובא ונת' בתניא שם. נג). ובכ"מ.

ההוראות לרבים, והן ובפרט ההוראות שנאמרו פנים אל פנים ביחידות) בפועל ממש, נזכה תיכף (כיון שנמצאים בעקבתא דמשיחא) "זעהן זיך מיטן רבי'ן" בעיני בשר, והרבי יוליכנו אל הגאולה.

